EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | | Actualitzat el 14/07/2017 a les 11:41

Qui no coneix... Enric Bastardas, l'energia del creixement personal

PEL SENYOR RAMON
Foto: Maria Picassó

Si no el coneixeu, segur que el teniu vist: la gorra, les ulleres setanteres o un caminar amb d'aquells amb "flow" -i el tatuatge al colze? Reïra de bet! Ningú ho hagués dit d'aquell noi tímid, que va néixer l'any 72 en un pis a la Bonavista. Enric Bastardas i Bonachi! El germà gran havia fet enginyeria i ell, que volia ser un home de profit als ulls dels pares, quan va acabar al Camps i Fabrés va dir-los desmenjat que faria econòmiques. És aleshores que van venir els set anys a l'Autònoma, set. I no s'està de dir que li falten molts pocs crèdits per acabar la carrera, però que -també- allò no li feia el pes. Amb franquesa, al bar de la facultat va sumar una pila d'hores jugant a la botifarra, fins que tot un plegat li arriba una oferta: incorporar-se a CaixaManresa. Era l'any 1998, tenia 25 anys i el pronòstic era el d'una feina per a tota la vida! Cal dir que treballar li va anar bé? L'Enric s'estima més el món pràctic i encara té hores per explotar el seu vessant més artístic -al bar també hi havia après percussió, amb uns bastonets xinesos! Treballa de dia i toca la bateria de fosc amb els Chill Out. I entre una cosa i l'altra passen gairebé deu anys, fins que rep ofertes de canvi -al Sabadell i, de seguida, per a l'última sucursal que va obrir la gallega Nova Caixa abans del diluvi financer. S'hi va estar tres anys, a l'oficina del carrer Barcelona, i el 2012 va haver de triar: o se n'anava a Galícia o tornava a començar. I va triar (re)inventar-se. Amb un segon fill a la falda i la possibilitat de fer de pare a temps complet, l'Enric passa un any sencer gaudint de la família i rumiant per on tirar. Les baquetes no serien una opció creïble; tampoc els càstings, divertits però imprevisibles -encara és al Youtube fent d'extra per la Sant Miquel! En fi, la seva sort serà que mai no va deixar de formar-se, des de la medicina xinesa fins a la programació neurolingüística. I és amb això darrer que li canvia la vida. Perd timidesa i guanya la seguretat per fer el darrer salt que li coneixem. Amb la complicitat de la Mariona, que és la seva companya, comença a fer de formador. I li agrada tant que s'hi aboca fins a bastir una àmplia xarxa d'emprenedors o d'empreses que el reclamen per fer cursos de comunicació, de lideratge o de treball en equip. I ho resumeix tranquil i més convençut que mai: «Al capdavall, tot és creixement personal!». Perquè de tot n'ha fet farcell. I és així que se n'ha sortit.